Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. SZPUNAR
fremsat den 1. august 2025 [1]

Sag C-371/24 [Comdribus] [i]

HW
procesdeltager
Ministère public

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris, Frankrig))

»Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger – direktiv (EU) 2016/680 – artikel 10 – behandling af særlige kategorier af personoplysninger – strengt nødvendigt – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 7, 8 og 49«

I. Indledning

1. Fingeraftryk og personfotografier er de klassiske identifikationsmetoder i forbindelse med en strafferetlig efterforskning. Ikke desto mindre gør disse personoplysninger det muligt at identificere en fysisk person entydigt og anses derfor for særligt følsomme.

2. Den vanskelige opgave, som påhviler Domstolen i den foreliggende sag, består i at finde balancen mellem på den ene side metoder, som politimyndighederne ofte betragter som almindelige, og på den anden side beskyttelsen af de registreredes personoplysninger.

[1] – Originalsprog: fransk.

[i] Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

II. Retsforskrifter

A. Direktiv (EU) 2016/680

3. Artikel 1, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/680[2] bestemmer, at »dette direktiv fastsætter regler om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner, herunder beskytte mod eller forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed«.

4. Dette direktivs artikel 4 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at personoplysninger skal:

a) behandles lovligt og rimeligt

b) indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke behandles på en måde, der er uforenelig med disse formål

c) være tilstrækkelige, relevante og ikke omfatte mere end, hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil de behandles

[…]

4. Den dataansvarlige er ansvarlig for og skal kunne påvise, at stk. 1, 2 og 3 overholdes.«

5. Det nævnte direktivs artikel 6 har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at den dataansvarlige, hvor det er relevant og så vidt muligt, klart sondrer mellem personoplysninger om forskellige kategorier af registrerede såsom:

a) personer, om hvem der er væsentlig grund til at tro, at de har begået eller vil begå en strafbar handling

b) personer, der er dømt for en strafbar handling

c) ofre for en strafbar handling eller personer, om hvem visse faktiske omstændigheder giver anledning til at tro, at de kunne blive offer for en strafbar handling, og

d) andre parter i forbindelse med en strafbar handling, såsom personer, der kan blive indkaldt som vidner i efterforskninger i forbindelse med strafbare handlinger eller i efterfølgende straffesager, personer, der kan tilvejebringe oplysninger om strafbare handlinger, eller kontakt- eller ledsagepersoner for en af de i litra a) og b) omhandlede personer.«

[2] – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT 2016, L 119, s. 89).

6. Samme direktivs artikel 8 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at behandling kun er lovlig, hvis og i det omfang denne behandling er nødvendig, for at en kompetent myndighed kan udføre en opgave med henblik på artikel 1, stk. 1, og at den sker på grundlag af EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret.

2. Medlemsstaternes nationale ret, der regulerer behandling inden for dette direktivs anvendelsesområde, skal som minimum angive målene med behandling, de personoplysninger, der skal behandles, og formålene med behandlingen.«

7. Artikel 10 i direktiv 2016/680 fastsætter:

»Behandling af personoplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, helbredsoplysninger eller oplysninger om en fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering må kun tillades, når det er strengt nødvendigt, forudsat at behandlingen er omfattet af de fornødne garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, og kun:

a) hvis hjemlet i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret

b) for at beskytte den registreredes eller en anden fysisk persons vitale interesser, eller

c) hvis denne behandling vedrører oplysninger, som tydeligvis er offentliggjort af den registrerede.«

8. Dette direktivs artikel 13 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at den dataansvarlige som minimum stiller følgende oplysninger til rådighed for den registrerede:

a) identitet på og kontaktoplysninger for den dataansvarlige

b) kontaktoplysninger for en eventuel databeskyttelsesrådgiver

c) formålene med den behandling, som personoplysningerne skal bruges til

d) retten til at indgive en klage til en tilsynsmyndighed og kontaktoplysningerne for tilsynsmyndigheden

e) retten til at anmode den dataansvarlige om indsigt i og berigtigelse eller sletning af personoplysninger og begrænsning af behandling af personoplysningerne vedrørende den registrerede.

2. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, fastsætter medlemsstaterne ved lov bestemmelser om, at den dataansvarlige i særlige tilfælde skal give den registrerede følgende yderligere oplysninger, for at vedkommende kan udøve sine rettigheder:

a) retsgrundlaget for behandlingen

b) det tidsrum, hvor personoplysningerne vil blive opbevaret, eller, hvis dette ikke er muligt, de kriterier, der anvendes til at fastlægge dette tidsrum

c) hvor det er relevant, kategorierne af modtagere af personoplysningerne, herunder i tredjelande eller internationale organisationer

d) hvis det er nødvendigt, yderligere oplysninger, navnlig hvis personoplysningerne indsamles uden den registreredes vidende.

3. Medlemsstaterne kan vedtage lovgivningsmæssige foranstaltninger, der udsætter, begrænser eller afskærer meddelelse af oplysninger til de registrerede, jf. stk. 2, i det omfang og så længe en sådan foranstaltning udgør en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning i et demokratisk samfund under behørigt hensyn til den berørte fysiske persons grundlæggende rettigheder og legitime interesser for at:

a) undgå, at der lægges hindringer i vejen for officielle eller retlige undersøgelser, efterforskninger eller procedurer

b) undgå at skade forebyggelsen, afsløringen, efterforskningen eller retsforfølgningen af strafbare handlinger eller fuldbyrdelsen af strafferetlige sanktioner

c) beskytte den offentlige sikkerhed

d) beskytte statens sikkerhed

e) beskytte andres rettigheder og frihedsrettigheder.

[…]«

9. Det nævnte direktivs artikel 54 foreskriver:

»Uden at det berører andre tilgængelige administrative eller udenretslige klageadgange, herunder retten til at indgive klage til en tilsynsmyndighed i henhold til artikel 52, fastsætter medlemsstaterne bestemmelser om, at en registreret skal have adgang til effektive retsmidler, hvis vedkommende finder, at vedkommendes rettigheder fastsat i bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv, er blevet krænket som følge af behandling af vedkommendes personoplysninger i strid med dette direktiv.«

B. Fransk ret

10. Artikel 55-1 i code de procédure pénale (strafferetsplejelov) bestemmer:

»Officier de police judiciaire [(kriminalbetjenten)] kan på enhver person, der vil kunne give oplysninger om de faktiske omstændigheder, eller enhver person, om hvem der foreligger en eller flere rimelige grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse, foretage eller under sit tilsyn lade foretage sådanne udvendige prøver, der er nødvendige for at udføre tekniske og videnskabelige sammenligninger med de indsamlede spor og indicier i efterforskningens interesse.

Kriminalbetjenten foretager eller lader under sit tilsyn foretage identifikationsundersøgelser og tager bl.a. de fingeraftryk, håndfladeaftryk eller personfoto, som er nødvendige for udfyldelse af og søgning i politiets registre ifølge reglerne for hvert af disse registre.

Nægter en person, om hvem der foreligger en eller flere rimelige grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse, at underkaste sig kriminalbetjentens prøvetagning som omhandlet i første og andet afsnit, straffes den pågældende med et års fængsel og en bøde på 15 000 EUR.

Uden at det berører anvendelsen af tredje afsnit, kan denne prøvetagning, når et fingeraftryk, håndfladeaftryk eller personfoto er den eneste måde at identificere en person på, som afhøres i henhold til artikel 61-1 eller 62-2 om en lovovertrædelse med en strafferamme på mindst tre års fængsel, og som nægter at legitimere sig, eller som afgiver åbenbart unøjagtige oplysninger om sin identitet, foretages uden den pågældendes samtykke med skriftlig tilladelse fra procureur de la République [(anklagemyndigheden)] på begrundet anmodning fra kriminalbetjenten. Kriminalbetjenten eller – under dennes tilsyn – en agent de police judiciaire [(politibetjent)] anvender tvang i strengt nødvendigt og forholdsmæssigt omfang. Betjenten tager hensyn til den pågældendes eventuelle sårbarhed. Der optages rapport om denne undersøgelse med angivelse af, hvorfor den er den eneste måde at identificere den pågældende på, og på hvilken dato og tidspunkt den fandt sted. Rapporten sendes til anklagemyndigheden, og en kopi udleveres til den pågældende.«

III. Tvisten i hovedsagen, de præjudicielle spørgsmål og retsforhandlingerne for Domstolen

11. Den 30. maj 2020 indtog ca. 100 klimaaktivister avenue des Champs-Elysées i Paris (Frankrig). Ordensmagten skred ind for at sprede forsamlingen og anholdt flere deltagere, heriblandt HW, for at afholde en uanmeldt demonstration og for opstand. Da HW blev afhørt under tilbageholdelsen, oplyste han, hvem han var, men nægtede at afgive fingeraftryk og lade sig fotografere med henblik på identificeringen, selv om han var blevet oplyst om, at denne nægtelse var en lovovertrædelse, som blev straffet med fængsel og bøde.

12. Den 1. juni 2020 blev HW efter endt tilbageholdelse fremstillet for anklagemyndigheden og juge des libertés et de la détention (undersøgelsedommer, Frankrig), som anbragte ham under retsligt tilsyn og meddelte ham, at han skulle give møde for tribunal correctionnel de Paris (retten i første instans i straffesager i Paris, Frankrig). HW blev tiltalt:

– for det første for i Paris den 30. maj 2020 at have afholdt en demonstration på offentlig vej uden forinden at have anmeldt den på de ved lov fastsatte betingelser, i det foreliggende tilfælde ved navnlig at opildne deltagerne og instruere dem i ikke at udlevere legitimation, ikke at efterkomme ordensmagtens ordrer og i at danne en menneskekæde, hvilket de øvrige demonstranter straks efterlevede

– for det andet i Paris den 31. maj 2020, selv om han var bekendt med en hemmelig dekrypteringsnøgle til et krypteringsværktøj, som kan være blevet anvendt til at forberede, befordre eller begå en lovovertrædelse, at have nægtet – på rettens ordre i forbindelse med en politimæssig efterforskning eller en retslig forundersøgelse – at udlevere denne nøgle eller selv at bringe den i anvendelse, i det foreliggende tilfælde ved at nægte at videregive koderne til sin telefon, og

– for det tredje i Paris den 30. maj 2020, selv om der forelå en eller flere rimelige grunde til at mistænke ham for at have begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse, at have nægtet at underkaste sig afgivelse af fingeraftryk, håndfladeaftryk eller personfoto, som er nødvendige for udfyldelse af og søgning i politiets registre ifølge reglerne for hvert af disse registre.

13. Ved dom af 8. september 2021 frifandt tribunal correctionnel de Paris (retten i første instans i straffesager i Paris) HW for de to første tiltaleforhold, men kendte ham skyldig i de faktiske omstændigheder i forbindelse med det tredje tiltaleforhold og idømte ham følgelig en bøde på 300 EUR.

14. HW og anklagemyndigheden iværksatte appel til prøvelse af denne dom ved cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris (Frankrig)), den forelæggende ret.

15. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at uanset dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti (Politiets registrering af biometriske og genetiske data)[3] henstår der spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dettes artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2.

16. For det første finder Domstolens betragtninger i dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I anvendelse på en strafferetlig procedure, der foreskriver systematisk indsamling af biometriske og genetiske data om enhver person, mod hvem det er muligt at rejse sigtelse, fordi der foreligger tilstrækkelige beviser for, at vedkommende har begået en lovovertrædelse[4]. Domstolen har derimod endnu ikke truffet afgørelse om en retlig situation som den, der er omfattet af strafferetsplejelovens artikel 55-1, som i forbindelse med en efterforskning foreskriver systematisk indsamling af biometriske data[5] om enhver person, om hvem der foreligger »en eller flere rimelige grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse«, uden at dette indebærer, at der rejses sigtelse. Det er således nødvendigt at fastslå, om denne betingelse er tilstrækkelig til at opfylde de krav, der følger af direktiv 2016/680.

17. For det andet ønsker den forelæggende ret oplyst, om direktiv 2016/680 forpligter de kompetente myndigheder til at begrunde, hvorfor den behandling af personoplysninger, som de har foretaget, er strengt nødvendig.

18. For det tredje rejser den foreliggende sag en hidtil uberørt problemstilling i henseende til EU-retten, idet nægtelse af at underkaste sig identifikationsundersøgelser ifølge fransk ret udgør en selvstændig lovovertrædelse, som kan retsforfølges og pådømmes, selv om hovedforholdet, der dannede grundlag for identifikationsundersøgelsen, ikke førte til domfældelse (herefter »den selvstændige pådømmelse«). Derfor opstår spørgsmålet om, hvorvidt kravet om, at indsamlingen af biometriske data er »strengt nødvendig«, under disse omstændigheder er opfyldt, og hvorvidt en sådan selvstændig pådømmelse er begrundet.

19. Svaret på disse spørgsmål er ifølge den forelæggende ret afgørende for løsningen af tvisten i hovedsagen, eftersom HW alene er blevet retsforfulgt og dømt for den selvstændige lovovertrædelse at have nægtet at underkaste sig en identifikationsundersøgelse, mens han blev

[3] – Dom af 26.1.2023 (C-205/21, herefter »dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I«, EU:C:2023:49).

[4] – Domstolen konkluderede i præmis 135 i dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, at de omhandlede bestemmelser i direktiv 2016/680 var til hinder for en sådan systematisk indsamling.

[5] – I henhold til artikel 3, stk. 13, i direktiv 2016/680 udgør ansigtsbillede eller fingeraftryksoplysninger biometriske data.

frifundet for hovedforholdet, som var afholdelse af en uanmeldt demonstration, der dannede grundlaget for identifikationsundersøgelsen, og uden at der på noget tidspunkt under sagen er givet nogen som helst tilstrækkelig begrundelse for, at denne undersøgelse var strengt nødvendig.

20. På denne baggrund har cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning som f.eks. den franske strafferetsplejelovs artikel 55-1, der foreskriver systematiske identifikationsundersøgelser (fingeraftryk og personfoto) af enhver person, om hvem der foreligger en eller flere grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse?

2) Skal artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning som f.eks. den franske strafferetsplejelovs artikel 55-1, der ikke pålægger den kompetente myndighed pligt til i hvert enkelt tilfælde at give en tilstrækkelig begrundelse for, at identifikationsundersøgelsen var strengt nødvendig?

3) Skal artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning som f.eks. den franske strafferetsplejelovs artikel 55-1, der tillader retsforfølgning og domfældelse af en person for den selvstændige lovovertrædelse at have nægtet at underkaste sig en identifikationsundersøgelse, selv om den pågældende ikke blev retsforfulgt eller dømt for den lovovertrædelse, der dannede grundlag for identifikationsundersøgelsen?«

21. Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgik til Domstolen den 24. maj 2024. Der er indgivet skriftlige indlæg i sagen af HW, den franske og den polske regering, Irland samt af Europa-Kommissionen. Den franske og den tjekkiske regering, Irland samt Kommissionen deltog i retsmødet, der blev afholdt den 30. april 2025.

IV. Bedømmelse

A. Om det første præjudicielle spørgsmål

1. Affattelsen

22. Den forelæggende ret ønsker som anført ovenfor med sit første spørgsmål oplyst, om artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der foreskriver *systematiske* identifikationsundersøgelser (fingeraftryk og personfoto) af enhver person, om hvem der foreligger en eller flere grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse.

23. Jeg vil gerne påpege, at det efter læsningen af anmodningen om præjudiciel afgørelse er min opfattelse, at den forelæggende rets primære bekymring er den omstændighed, at strafferetsplejelovens artikel 55-1 tillader indsamling af biometriske data fra personer, som ikke formelt er sigtet i forbindelse med en straffesag.

24. For så vidt angår affattelsen af dette første spørgsmål har den forelæggende rets anvendelse af adjektivet »systematisk« [6] været kilde til diskussion mellem parterne i forbindelse med deres skriftlige indlæg.

25. Den franske regering har gjort gældende, at det er en fejlagtig udlægning, at fransk lovgivning fastsætter »systematisk« indsamling af disse biometriske data, eftersom der er tale om en mulighed og ikke en forpligtelse.

26. Kommissionen er enig med den franske regering og har påpeget, at kriminalbetjenten har en »skønsmargen« for så vidt angår de prøver, som han udtager. Kommissionen har gjort gældende, at disse prøver ikke foregår »systematisk«, for så vidt som de ikke foretages på enhver, der mistænkes for en lovovertrædelse, men alene i efterforskningens interesse.

27. HW har for sin del gjort gældende, at i betragtning af politimyndighedernes praksis er den omhandlede dataindsamling systematisk [7].

28. I denne forbindelse skal det påpeges, at det ikke tilkommer Domstolen at udtale sig om fortolkningen af nationale bestemmelser og afgøre, hvorvidt den fortolkning, som den nationale ret har anlagt heraf, er korrekt, idet en sådan fortolkning henhører under de nationale domstoles enekompetence [8].

29. Når dette er sagt, er Domstolen, hvis opgave det er at give den nationale ret et fyldestgørende svar, kompetent til på grundlag af det i hovedsagen oplyste samt de for den afgivne skriftlige og mundtlige indlæg at vejlede denne ret [9].

30. Jeg er bevidst om, at grænsen mellem at give et fyldestgørende svar og fortolke national ret kan være hårfin.

31. Jeg må imidlertid præcisere, at den forelæggende rets anvendelse af udtrykket »systematisk indsamling« af data udspringer af dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, som synes at ligge til grund for dens spørgsmål [10].

32. Det fremgår nemlig af den nævnte doms præmis 113, at ifølge den forelæggende ret i denne sag krævede artikel 4, stk. 1, litra a)-c), artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 10 i direktiv 2016/680, at de kompetente myndigheder havde en *skønsmargen* med hensyn til at fastlægge nødvendigheden af at foretage indsamling af biometriske og genetiske data. Det var imidlertid den forelæggende rets opfattelse, at den ved national lovgivning fastsatte dataindsamling *fandt ubetinget anvendelse* på

6 – Den forelæggende ret har ikke alene anvendt dette ord i dette spørgsmål, men også i begrundelsen for forelæggelsesafgørelsen (jf. punkt 16 i dette forslag til afgørelse). Den har imidlertid ikke forklaret anvendelsen af dette ord nærmere.

7 – HW har for den forelæggende ret gjort gældende, at pr. 1. januar 2020 havde over 6,5 mio. mennesker afgivet fingeraftryk, der efterfølgende var blevet registreret i det elektroniske fingeraftryksregister (FAED).

8 – Dom af 4.10.2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Forsøg på adgang til personoplysninger lagret på en mobiltelefon) (C-548/21, herefter »Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen«, EU:C:2024:830, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

9 – Jf. bl.a. dom af 28.11.2023, Commune d'Ans (C-148/22, EU:C:2023:924, præmis 31).

10 – Jf. punkt 15 i dette forslag til afgørelse.

alle de personer, der sigtes for at have begået sådanne forsætlige lovovertrædelser, som retsforfølges ex officio, uden at denne lovgivning kræver, at det konstateres, at det konkret er nødvendigt at foretage indsamling af disse kategorier af oplysninger [11].

33. Endvidere lagde Domstolen i præmis 114 i dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I til grund, at »det fjerde spørgsmål [skulle] forstås således, at det nærmere bestemt [ønskedes] oplyst, om artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, [skulle] fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der foreskriver *systematisk indsamling og registrering* af biometriske og genetiske data *om enhver person, der sigtes for en forsætlig lovovertrædelse, som retsforfølges ex officio*, uden at fastsætte en forpligtelse for den kompetente myndighed til at fastslå eller godtgøre dels, at denne indsamling er nødvendig for at opfylde de konkrete mål, der forfølges, dels, at disse mål ikke kan nås ved kun at indsamle en del af de pågældende oplysninger« [12].

34. I betragtning af de to foregående punkter og parternes indlæg i den foreliggende sag [13] skal begreberne »skønsmargen« og »systematisk indsamling« af data klarlægges.

35. Som det fremgår af præmis 113 og 114 i dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, giver »skønsmargen« for det første ifølge den nationale lovgivning den kompetente myndighed mulighed for at fastlægge og godtgøre, at databehandlingen er strengt nødvendig. For det andet er en indsamling »systematisk«, når den finder ubetinget anvendelse på enhver person, der falder ind under anvendelsesområdet for den omhandlede nationale lovgivning.

36. Det følger heraf, at Domstolen med henblik på at give den forelæggende ret et fyldestgørende svar først skal afgøre, om den omhandlede indsamling i den foreliggende sag er »systematisk« som omhandlet i dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I.

37. Det kan konstateres, at den »systematiske« karakter af indsamlingen af biometriske data ikke kan udledes af strafferetsplejelovens artikel 55-1. Ifølge selve ordlyden af denne bestemmelse er den kompetente myndighed nemlig ikke forpligtet til at foretage indsamling af data om enhver person, om hvem der foreligger en eller flere rimelige grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse. Endvidere præciseres det i den nævnte bestemmelses andet afsnit, at prøveudtagningen foregår efter reglerne for hvert af politiets registre, og for så vidt som de pågældende data er nødvendige for udfyldelse af og søgning i disse registre [14].

38. Når dette er sagt, og som drøftelserne mellem parterne viser, bidrager affattelsen af det første præjudicielle spørgsmål med henvisningen til den »systematiske« karakter af dataindsamlingen til forvirringen, for så vidt som den forelæggende ret hermed synes at formode, at en indsamling, der ikke er »systematisk«, er i overensstemmelse med direktiv 2016/680. Det er efter min opfattelse imidlertid ikke tilfældet. Som jeg vil gøre rede for i forbindelse med undersøgelsen af realiteten, skal en indsamling af biometriske data, som ikke er »systematisk«, for at være i overensstemmelse med kravene i direktiv 2016/680, være »strengt nødvendig«.

[11] – Denne ret anførte (i præmis 78 i dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I), at »langt størstedelen af de lovovertrædelser, der er fastsat i straffeloven, [kræver] forsæt, og de retsforfølges stort set alle ex officio«, og at »[i] henhold til de bulgarske strafferetsplejebestemmelser sigtes en person, når der foreligger tilstrækkelige beviser for, at denne person er skyldig i at have begået en lovovertrædelse, der retsforfølges ex officio«.

[12] – Min fremhævelse.

[13] – Jf. punkt 25 og 26 i dette forslag til afgørelse.

[14] – Selv om disse »regler for hvert af politiets registre« ikke fremgår af forelæggelsesafgørelsen, har den franske regering alligevel givet en detaljeret forklaring i sine skriftlige indlæg.

39. Jeg foreslår derfor Domstolen at omformulere det første præjudicielle spørgsmål således, at den forelæggende ret herved nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, er til hinder for en national lovgivning, som tillader indsamling af biometriske data om enhver person, om hvem der foreligger en eller flere rimelige grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse.

2. Realiteten

a) Generelle bemærkninger om artikel 10 i direktiv 2016/680, som fortolket af Domstolen

40. I første række skal det fremhæves, at artikel 10 i direktiv 2016/680 udgør en specifik bestemmelse, der regulerer behandlingen af særlige kategorier af personoplysninger (herefter »følsomme oplysninger«), herunder biometriske data[15]. Som det fremgår af retspraksis, er formålet med denne bestemmelse at sikre en øget beskyttelse med hensyn til disse behandlinger, der som følge af disse oplysningers særligt følsomme karakter og den sammenhæng, hvori de behandles, kan, således som det fremgår af 37. betragtning til dette direktiv, indebære betydelige risici for grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, såsom retten til respekt for privatliv og retten til beskyttelse af personoplysninger, der er sikret ved artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)[16].

41. I anden række påpeges det, således som det fremgår af selve ordlyden af artikel 10 i direktiv 2016/680, at kravet om, at behandlingen af sådanne oplysninger »kun [må] tillades, når det er strengt nødvendigt«, skal fortolkes således, at det definerer strengere betingelser for, at behandlingen af følsomme oplysninger er lovlig, i forhold til de betingelser, der følger af dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra b) og c), og artikel 8, stk. 1, som alene henviser til, at en behandling af oplysninger, som generelt er omfattet af det nævnte direktivs anvendelsesområde, er »nødvendig«[17].

42. Dels indebærer anvendelsen af adverbiet »kun« før udtrykket »når det er strengt nødvendigt« således, at behandlingen af følsomme oplysninger kun kan anses for »nødvendig« i et begrænset antal tilfælde. Dels indebærer den omstændighed, at nødvendigheden af en behandling af sådanne oplysninger har »absolut« karakter, at denne nødvendighed skal undergives en særlig streng vurdering[18].

b) Kriterierne med henblik på at fastlægge, at behandlingen er strengt nødvendig

43. Jeg gør opmærksom på, at direktiv 2016/680 ikke definerer det i artikel 10 heri fastsatte krav om »streng nødvendighed«.

[15] – Blandt de følsomme oplysninger, der er omhandlet i artikel 10 i direktiv 2016/680, optræder navnlig »biometriske data med henblik på entydigt at identificere en fysisk person«.

[16] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 116 og den deri nævnte retspraksis.

[17] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 117.

[18] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 118.

44. Der kan dog udledes visse indikationer af andre bestemmelser i dette direktiv. Således skal kravet om streng nødvendighed, uden at det berører de skærpede betingelser for lovligheden af behandlingen af de følsomme oplysninger, der er fastsat i dette direktiv, sammenholdes med de principper, der er nævnt i artikel 4 og 8 heri [19].

45. Dette indebærer navnlig en undersøgelse af, om indsamlingen af følsomme oplysninger er strengt nødvendig i forhold til denne indsamlings formål og mål, under hensyntagen til princippet om formålsbegrænsning og princippet om dataminimering [20], idet sidstnævnte er udtryk for proportionalitetsprincippet [21].

46. Det skal således i denne henseende for det første konstateres, således som det følger af 26. betragtning til direktiv 2016/680, at dette krav om nødvendighed er opfyldt, når det formål, der forfølges med den omhandlede databehandling, ikke med rimelighed kan nås lige så godt på en anden måde, som er mindre indgribende i de registreredes grundlæggende rettigheder, navnlig den ret til respekt for privatlivet og til beskyttelse af personoplysninger, der er sikret ved chartrets artikel 7 og 8. Henset til den øgede beskyttelse, som de registrerede skal ydes i forbindelse med behandling af følsomme oplysninger, skal den dataansvarlige bl.a. sikre sig, at dette formål ikke kan opfyldes ved at anvende andre kategorier af oplysninger end dem, der er opregnet i dette direktivs artikel 10 [22].

47. For det andet indebærer kravet om, at behandlingen skal være »strengt nødvendig«, når der henses til de betydelige risici, som behandlingen af følsomme oplysninger udgør for de registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, navnlig i forbindelse med de opgaver, som de kompetente myndigheder udfører med henblik på de formål, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2016/680, at der tages hensyn til den særlige betydning af det formål, som en sådan behandling tilsigter at opnå. En sådan betydning kan bl.a. vurderes ud fra selve arten af det formål, der forfølges, navnlig den omstændighed, at behandlingen tjener et konkret formål i forbindelse med forebyggelse af strafbare handlinger eller trusler mod den offentlige sikkerhed, der frembyder en vis grad af alvor, bekæmpelse af sådanne handlinger eller beskyttelse mod sådanne trusler samt i lyset af de særlige omstændigheder, hvorunder behandlingen foretages [23].

48. For det tredje har Domstolen allerede fastslået, at den »strenge nødvendighed« kun kan afgøres på grundlag af alle relevante forhold, såsom bl.a. arten og grovheden af den overtrædelse, som den registrerede inden for rammerne af straffesagen i hovedsagen mistænkes for at have begået, de særlige omstændigheder i forbindelse med denne overtrædelse, den eventuelle forbindelse mellem den nævnte overtrædelse og andre verserende sager, tidligere kriminel adfærd eller den pågældendes individuelle profil [24].

49. Jeg påpeger med hensyn til grovheden af lovovertrædelsen, at der ligeledes skal tages hensyn til de særlige træk ved politimyndighedernes opgaver. Som Domstolen påpegede i Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, ville antagelsen om, at det kun er bekæmpelse af *grov kriminalitet*, der kan begrunde adgang til personoplysninger, imidlertid begrænse de kompetente myndigheders efterforskningsbeføjelser som omhandlet i direktiv 2016/680 i henseende til

[19] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 121.

[20] – Jf. i denne retning dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 122-125.

[21] – Jf. dom af 30.1.2024, Direktor na Glavna direktsia »Natsionalna politsia« pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

[22] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 126.

[23] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 127.

[24] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 132.

strafbare handlinger i almindelighed. Ifølge Domstolen ville der heraf følge en øget risiko for straffrihed for sådanne lovovertrædelser, henset til den betydning, som disse oplysninger kan have for de strafferetlige efterforskninger. En sådan begrænsning ville således ikke tage hensyn til den specifikke karakter af de opgaver, som disse myndigheder udfører med de formål, der er angivet i dette direktivs artikel 1, stk. 1 – en karakter, der er fremhævet i 10. og 11. betragtning til dette direktiv – og ville skade formålet om skabelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed inden for Unionen, som forfølges med det nævnte direktiv [25].

50. Det forhold, at en lovovertrædelse ikke kvalificeres som »grov«, kan således ikke i sig selv begrunde, at det udelukkes, at indsamlingen af biometriske data er strengt nødvendig. Det er snarere i kraft af lovovertrædelsens karakter end grovheden heraf, at indsamlingen af denne form for data kan vise sig nødvendig for at fastslå overtrædelsen eller identificere dens ophavsmand.

51. Hvis den strenge nødvendighed af indsamlingen af biometriske data ikke bunder i lovovertrædelsens art, skal den derimod støttes på andre forhold.

c) Forholdet til den i hovedsagen omhandlede dataindsamling

1) Målene med dataindsamlingen

52. Den franske regering har i sine skriftlige indlæg anført, at målet med de i hovedsagen omhandlede identifikationsundersøgelser bl.a. er at sammenligne aftryk med spor, der er indsamlet under den igangværende efterforskning, identificere den person, der mistænkes i forbindelse med den igangværende efterforskning, for at undgå risikoen for navnelighed eller identitetsmisbrug eller identificere den pågældende i forbindelse med sammenholdelse med andre verserende eller afsluttede sager, f.eks. for at muliggøre en sammenligning af de udtagne aftryk med de spor, der er sikret under andre efterforskninger [26].

53. Disse mål er knyttet dels til anvendelsen af de oplysninger, der er indsamlet i forbindelse med en bestemt straffesag, dels til behandlingen med henblik på andre sager. Nødvendigheden af at foretage denne behandling fremgår udtrykkeligt af 27. betragtning til direktiv 2016/680 [27].

54. Det må derfor fastslås, at indsamlingen af biometriske data er tilstrækkelig og relevant, henset til de nævnte mål [28]. Nødvendigheden af indsamlingen afhænger imidlertid navnlig af dens anvendelsesområde, således som det er defineret ved den lovgivning, der finder anvendelse.

[25] – Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 97.

[26] – Jeg påpeger, at i direktiv 2016/680 anvendes ordene »formål« og »mål« [(o.a.: svarende til de franske »finalités« og »objectifs«)] forskellige steder og i forskellig forklædning. Som generaladvokat Pitruzzella påpegede i sit forslag til afgørelse Ministerstvo na vatreshnite raboti I (EU:C:2022:507, punkt 56), er det ikke nemt at sondre mellem »formålene« og »målene«. Når dette er sagt, er formålene med en indsamling ifølge Giovanni Pitruzzella dem, der er angivet i dette direktivs artikel 1, stk. 1 (jf. ligeledes i denne retning dom af 8.12.2022, Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet (Formål med behandling af personoplysninger – strafferetlig efterforskning) (C-180/21, EU:C:2022:967, præmis 43 og 44). Med hensyn til de mål, der er omhandlet i det nævnte direktivs artikel 8, stk. 2, er de mere specifikke og bør præciseres ved de nationale bestemmelser, der henhører under direktivets anvendelsesområde.

[27] – Jf. ligeledes dom af 8.12.2022, Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet (Formål med behandling af personoplysninger – strafferetlig efterforskning) (C-180/21, EU:C:2022:967, præmis 55).

[28] – For så vidt angår behandlingen af biometriske data i forbindelse med andre procedurer jf. dom af 30.1.2024, Direktor na Glavna direktsia »Natsionalna politsia« pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, præmis 56).

2) Dataindsamlingens anvendelsesområde

55. Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen og den franske regerings bemærkninger, er der uenighed om anvendelsesområdet for den i hovedsagen omhandlede indsamling. Ifølge den forelæggende ret kan kriminalbetjentene foretage indsamling af biometriske data om enhver person, om hvem der foreligger »en eller flere rimelige grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse« [29]. Det er derimod den franske regerings opfattelse, at den nævnte indsamling kan omfatte dels de personer, mod hvem der ikke blot foreligger en mistanke, men alvorlige eller samstemmende indicier, der sandsynliggør, at de pågældende som gerningsmænd eller medskyldige har kunnet begå en lovovertrædelse med en strafferamme på mindst tre års fængsel, dels de personer, hvis identitet det viser sig nødvendigt at fastslå med sikkerhed [30].

56. Denne uenighed foranlediger mig til at undersøge to aspekter af den omhandlede nationale lovgivning, nemlig det trin i proceduren, hvor indsamlingen foretages (i den foreliggende sag uden at den pågældende formelt er sigtet), og rækkevidden af denne indsamling.

57. I første række indebærer målene med indsamlingen af biometriske data i henseende til trinnet i proceduren efter min opfattelse, at denne kan finde sted på et tidligt trin i den strafferetlige efterforskning. En begrænsning af denne mulighed på tidspunktet for sigtelsen af den pågældende ville stride mod visse formål angivet i artikel 1 i direktiv 2016/680.

58. Hvis der, som Domstolen fremhævede i dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, i virkeligheden er væsentlig grund til at tro, at den pågældende person har begået en strafbar handling, som kan begrunde en sigtelse, hvilket forudsætter, at der allerede foreligger tilstrækkelige beviser for, at den pågældende er involveret i lovovertrædelsen, kan der opstå tilfælde, hvor indsamlingen af biometriske data ikke opfylder noget konkret behov i forbindelse med den verserende straffesag [31].

59. Jeg påpeger også, at straffelovgivningen henhører under medlemsstaternes kompetence [32]. Navnlig kan en straffesags forskellige trin og de rettigheder og garantier, der er knyttet hertil for den pågældende persons vedkommende, variere alt efter medlemsstaten. Det følger heraf, at dette forhold ikke kan være afgørende med henblik på fortolkningen af artikel 10 i direktiv 2016/680.

60. Denne fortolkning afkræftes ikke af artikel 6 i direktiv 2016/680. Denne bestemmelse fastsætter nemlig en forpligtelse til i givet fald og så vidt muligt at sondre mellem personoplysninger om forskellige kategorier af registrerede, således at den samme grad af indgreb i de registreredes grundlæggende ret til beskyttelse af personoplysninger ikke rammer dem forskelligt [33]. Derimod er det ikke meningen med denne bestemmelse af fastlægge de kategorier af registrerede, hvis data kan indsamles [34].

[29] – Jf. punkt 16 i dette forslag til afgørelse.

[30] – Den franske regering har støttet sig på bestemmelser i fransk ret, som ikke optræder i forelæggelsesafgørelsen, men synes at have forbindelse til »disse regler for hvert af politiets registre«, der er nævnt i strafferetsplejelovens artikel 55-1, andet afsnit (jf. fodnote 14 i dette forslag til afgørelse).

[31] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 131.

[32] – Dom af 8.7.2010, Sjöberg og Gerdin (C-447/08 og C-448/08, EU:C:2010:415, præmis 49).

[33] – Jf. i denne retning dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 83, og Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 100.

[34] – Jf. i denne retning dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 84.

61. I anden række gør jeg med hensyn til rækkevidden af den i hovedsagen omhandlede indsamling af biometriske data opmærksom på, at Domstolen i forbindelse med den præjudicielle procedure alene har kompetence til at definere de betingelser hidrørende fra EU-retten, som national ret skal overholde, fastslå de bestemmelser i national ret, der finder anvendelse, og tage stilling til den fortolkning heraf, som henhører under de nationale retters enekompetence [35].

62. Under alle omstændigheder er det min opfattelse, at selv anvendelsesområdet for lovgivningen om indsamling af biometriske data, hvortil den franske regering har henvist – selv om det er begrænset til lovovertrædelser, der straffes med fængsel – har stor rækkevidde [36], hvilket navnlig gør det muligt at indsamle data om enhver, hvis identitet det viser sig nødvendigt at fastslå med sikkerhed, og dette uanset den omhandlede lovovertrædelses art og grovhed.

3) Den kompetente myndigheds forpligtelse til at vurdere, om dataindsamlingen er strengt nødvendig

63. Trods denne store rækkevidde fremgår det af fransk lovgivning i modsætning til den bulgarske lovgivning, der var genstand for den sag, der gav anledning til dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, at politimyndighederne ikke har pligt til at foretage dataindsamling om enhver, der falder ind under denne lovgivnings anvendelsesområde, og at denne indsamling tværtimod henhører under disse myndigheders vurdering fra sag til sag [37].

64. For at denne skønsmargen kan efterleve kravene i direktiv 2016/680, skal fransk lovgivning imidlertid pålægge de kompetente myndigheder en pligt til at vurdere, om det er strengt nødvendigt at indsamle de registreredes biometriske data [38].

65. Domstolen har nemlig allerede fastslået, at det kun tilkommer de kompetente myndigheder at forsikre sig om, at dette kriterium er blevet overholdt [39].

66. I den foreliggende sag fremgår det af den franske regerings bemærkninger, at artikel 6 og 88 i loi nº 78-17 du 6 janvier 1978 relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés (lov 78-17 af 6.1.1978 om informationsteknologi, registre og frihedsrettigheder) [40] gennemfører artikel 10 i direktiv 2016/680, idet disse bestemmelser udtrykkeligt gengiver kriteriet om streng nødvendighed, der er fastsat heri. Denne regering har tilføjet, at indsamlingen af biometriske data på grundlag af strafferetsplejelovens artikel 55-1 ikke kan tilsidesætte disse retlige bestemmelser.

[35] – Dom af 16.3.1978, Oehlschläger (104/77, EU:C:1978:69, præmis 4), og af 7.11.2024, ERB New Europe Funding II (C-178/23, EU:C:2024:943, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

[36] – Jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 18.4.2013, M.K. mod Frankrig, CE:ECHR:2013:0418JUD001952209, § 41. Den i denne sag omhandlede franske lovgivning svarer til strafferetsplejelovens artikel R. 40-38-2, stk. 3, som ifølge den franske regering er relevant for den foreliggende sag (jf. fodnote 14 i dette forslag til afgørelse).

[37] – Jf. punkt 37 i dette forslag til afgørelse. Jf. ligeledes generaladvokat Richard de la Tours forslag til afgørelse Policejní prezidium (Opbevaring af biometriske og genetiske data) (C-57/23, EU:C:2025:132, punkt 43), hvori han sammenlignede den i denne sag omhandlede tjekkiske lovgivning, som blot giver politiet mulighed for at foretage en sådan udtagning, med den bulgarske lovgivning, der var genstand for den sag, der gav anledning til dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I.

[38] – Jf. generaladvokat Richard de la Tours forslag til afgørelse Policejní prezidium (Opbevaring af biometriske og genetiske data) (C-57/23, EU:C:2025:132, præmis 44). Generaladvokat Richard de la Tours påpegede, at i modsætning til den i den foreliggende sag omhandlede franske lovgivning (jf. punkt 66 og 67 i dette forslag til afgørelse) pålægger den tjekkiske lovgivning ikke de kompetente myndigheder at vurdere, om det er strengt nødvendigt at indsamle de registreredes biometriske data.

[39] – Jf. dom af 28.11.2024, Ministerstvo na vatreshnite raboti (Registrering af biometriske og genetiske data II) (C-80/23, herefter »dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti II«, EU:C:2024:991, præmis 57).

[40] – Disse bestemmelser blev vedtaget ved anordning 2018-1125 af 12.12.2018 (artikel 1). Jeg påpeger imidlertid, at de nævnte bestemmelser ikke er gengivet i forelæggelsesafgørelsen.

67. Hvis dette var tilfældet, kunne den nationale retlige ramme fortolkes således, at den pålægger den kompetente myndighed at vurdere, om den indsamling, den foretager, er »strengt nødvendig«.

68. Henset til kompetencefordelingen mellem Domstolen og den forelæggende ret tilkommer det ikke desto mindre sidstnævnte at forsikre sig om, at dette faktisk er tilfældet, bl.a. ved at opfylde sin pålagte forpligtelse til i videst muligt omfang at fortolke national ret i lyset af ordlyden af og formålet med direktiv 2016/680 [41].

69. På baggrund af omstændighederne i tvisten i hovedsagen vedrørende indsamlingen er biometriske data om en person, der er tilbageholdt for at afholde og deltage i en uanmeldt demonstration, skal den forelæggende ret ligeledes sikre sig, at den kompetente myndighed i sin anvendelse af loven stedse efterlever kravene i direktiv 2016/680 [42].

70. I betragtning af det ovenstående foreslår jeg, at det første spørgsmål besvares med, at artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dettes artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, som tillader indsamling af biometriske data om enhver person, om hvem der foreligger en eller flere rimelige grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse, forudsat at denne lovgivning pålægger den kompetente myndighed pligt til fra sag til sag at vurdere, om den enkelte indsamling er strengt nødvendig.

B. Om det andet præjudicielle spørgsmål

71. Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om den kompetente myndighed har pligt til at begrunde sin beslutning om at foretage indsamling af biometriske data, set i lyset af de krav om streng nødvendighed, der følger af artikel 10 i direktiv 2016/680.

72. Efter min opfattelse fremgår en sådan pligt af dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti II og Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, og jeg ser ingen grund til at fravige denne retspraksis.

73. I den sag, der gav anledning til dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti II, blev der forelagt et spørgsmål om, hvorvidt det i en situation, hvor den nationale lovgivning ikke pålægger den kompetente myndighed at efterprøve og godtgøre, at indsamlingen af følsomme oplysninger i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 2016/680 er strengt nødvendig, er muligt, at overholdelsen af en sådan forpligtelse kan sikres af den ret, om hvis tilladelse denne kompetente myndighed har anmodet med henblik på at foretage tvangsmæssig gennemførelse af den nævnte indsamling [43].

[41] – Dom af 10.4.1984, von Colson og Kamann (14/83, EU:C:1984:153, præmis 26), og af 30.4.2025, Nastolo (C-370/24, EU:C:2025:300, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis). Jf. ligeledes vedrørende direktiv 2016/680 dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 133.

[42] – Jf. i denne retning generaladvokat Richard de la Tours forslag til afgørelse Ministerstvo na vatreshnite raboti (Registrering af biometriske og genetiske data II) (C-80/23, EU:C:2024:513, punkt 49). Jf. ligeledes med hensyn til anvendelsesvilkårene og den effektive gennemførelse af de relevante bestemmelser i national ret dom af 23.4.2009, Angelidaki m.fl. (C-378/07 – C-380/07, EU:C:2009:250, præmis 164 og den deri nævnte retspraksis).

[43] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti II, præmis 52.

74. Domstolen fastslog som svar herpå, at en ret, der anmodes om at tage stilling til en behandling af personoplysninger, der er foretaget af en kompetent myndighed i en situation, hvor denne kompetente myndighed i henhold til national ret ikke er forpligtet til at foretage en vurdering af, om den behandling, som den har foretaget, eller som den påtænker at foretage, er »strengt nødvendig«, ikke i stedet for denne myndighed kan sikre overholdelsen af den forpligtelse, som påhviler myndigheden i medfør af artikel 10 i direktiv 2016/680 [44].

75. Selv om Domstolen ikke udtrykkeligt nævnte begrundelsespligten, følger en sådan pligt efter min opfattelse af denne dom.

76. I første række fremgår det af artikel 54 i direktiv 2016/680, som er udtryk for chartrets artikel 47, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at en registreret skal have ret til adgang til effektive retsmidler, hvis vedkommende finder, at vedkommendes rettigheder fastsat i bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv, er blevet krænket som følge af behandling af vedkommendes personoplysninger i strid med dette direktiv.

77. I anden række følger det af retspraksis, at den adgang til effektive retsmidler, der er sikret ved chartrets artikel 47, principielt kræver, at den berørte person skal kunne få kendskab til begrundelsen for den afgørelse, som er truffet i forhold til vedkommende, enten ved at læse selve afgørelsen eller en meddelelse af denne begrundelse, såvel for at sætte den pågældende i stand til at forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser og at afgøre, om sagen bør prøves af de kompetente retsinstanser, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, som for at sætte vedkommende fuldt ud i stand til at udøve en legalitetsprøvelse af denne afgørelse [45].

78. Eftersom Domstolen har konkluderet, at en domstol ikke kan træde i den kompetente myndigheds sted for så vidt angår undersøgelsen af, om dataindsamlingen er strengt nødvendig, forudsætter dette nødvendigvis retten til efterfølgende at få denne undersøgelse prøvet ved en domstol.

79. Selv om denne ret ikke udgør en absolut rettighed, og selv om der i overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 1, kan indføres begrænsninger heri, er det på betingelse af, at disse begrænsninger er fastlagt i lovgivningen, at de respekterer de omhandlede rettigheders og friheders væsentligste indhold, og at de under iagttagelse af proportionalitetsprincippet er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af EU, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder [46].

80. De regeringer, der deltog i retsmødet, har gjort gældende, at hvis det blev pålagt de kompetente myndigheder at begrunde hver enkelt afgørelse truffet i medfør af artikel 10 i direktiv 2016/680, ville det påvirke den korrekte gennemførelse af de strafferetlige efterforskninger og bekæmpelsen af kriminalitet. Selv om der her er tale om mål af almen interesse, er det min opfattelse, at den omhandlede begrænsning af adgangen til effektive retsmidler ikke er begrænset til det strengt nødvendige.

[44] – Dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti II, præmis 57.

[45] – Dom af 8.5.2019, PI (C-230/18, EU:C:2019:383, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis). Jf. ligeledes Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 118.

[46] – Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 119 og den deri nævnte retspraksis. Jf. ligeledes i denne retning 104. betragtning til direktiv 2016/680.

81. I første række forekommer begrundelsespligten mig ikke at udgøre en for tung byrde for de kompetente myndigheder, idet den omhandlede dataindsamling ikke foregår systematisk. Hvis de kompetente myndigheder skal råde over en vis skønsmargen med henblik på at opfylde de formål, der er anført i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2016/680, er deres pligt til at begrunde deres afgørelser som fastsat i dette direktivs artikel 10 endvidere desto mere afgørende.

82. I anden række, og som Domstolen nærmere bestemt bemærkede Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, pålægger artikel 13, stk. 1 og 2, i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 54, en pligt til at informere den registrerede. Selv om dette direktivs artikel 13, stk. 3, tillader medlemsstaterne at vedtage lovgivningsmæssige foranstaltninger, der udsætter, endog begrænser eller afskærer meddelelse af oplysninger til den registrerede, er en national lovgivning, der generelt udelukker enhver ret til at få sådanne oplysninger, ikke i overensstemmelse med EU-retten [47].

83. I denne forbindelse har den franske og den tjekkiske regering som svar på et spørgsmål fra Domstolen i retsmødet fastholdt, at Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen ikke finder anvendelse på den foreliggende sag, da denne dom vedrørte en domstols eller et uafhængigt forvaltningsorgans forudgående kontrol af politiets adgang til de data, der var indeholdt i den registreredes mobiltelefon.

84. Jeg nærer imidlertid tvivl om relevansen af disse argumenter. Først og fremmest er begrundelsespligten efter min opfattelse så meget desto vigtigere, når dataindsamlingen ikke er blevet underkastet forudgående kontrol. Dernæst påpeger jeg, at selv om en mobiltelefon naturligvis kan indeholde følsomme oplysninger som omhandlet i artikel 10 i direktiv 2016/680 [48], vedrører Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen ikke specifikt denne type oplysninger. Det følger heraf, at den begrundelsespligt, der følger af denne dom, ydermere finder anvendelse på omstændighederne i den foreliggende sag med hensyn til indsamlingen af følsomme oplysninger.

85. Endelig fremgår det, som Kommissionen med rette har anført som svar på det samme spørgsmål fra Domstolen, af artikel 4, stk. 4, i direktiv 2016/680, at den kompetente myndighed bl.a. skal kunne påvise nødvendigheden af den behandling af oplysninger, som den foretager. Dette princip om ansvar, der ligeledes er opstillet i artikel 5, stk. 2, i forordning (EU) 2016/679 [49], skal fortolkes i lyset af dette direktivs artikel 54. Det følger heraf, at den begrundelsespligten udspringer af det nævnte direktivs almindelige opbygning.

86. I tredje række afhænger omfanget af begrundelsespligten, jf. fast retspraksis, af de specifikke omstændigheder i hver situation [50]. Hvor en mere detaljeret begrundelse kan vise sig nødvendig i forbindelse med mindre grove lovovertrædelser, kan begrundelsen være kortfattet med hensyn til grov kriminalitet. For så vidt angår lovovertrædelser, som tydeligvis nødvendiggør identificeringen af gerningsmanden, f.eks. indbrud, kan jeg ikke udelukke, at det kan udledes af samtlige oplysninger i sagen, at indsamlingen af biometriske data var strengt nødvendig. Den registrerede kan nemlig med lethed forstå begrundelsen for dette indgreb i sin ret til respekt for sit privatliv og beskyttelsen af vedkommendes personoplysninger.

[47] – Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 120-121 og den deri nævnte retspraksis.

[48] – Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 94.

[49] – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1). Jf. med hensyn til denne forordnings artikel 5, stk. 2, bl.a. dom af 27.2.2025, Amt der Tiroler Landesregierung (C-638/23, EU:C:2025:127, præmis 33).

[50] – Dom af 28.7.2011, Agrana Zucker (C-309/10, EU:C:2011:531, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

87. Grunden til, at indsamlingen af biometriske data om en person, der mistænkes for at have deltaget i en uanmeldt demonstration, skulle være strengt nødvendig, navnlig når der ikke er tvivl om vedkommendes identitet, forekommer derimod ikke indlysende, i det mindste ikke med henblik på denne specifikke procedure. I en sådan situation skal den kompetente myndighed derfor begrunde sin afgørelse fyldestgørende, for at den registrerede kan forstå grundene til en sådan indsamling, uden at den blotte henvisning til alle oplysningerne i sagsakterne principielt kan være tilstrækkelig [51].

88. Følgelig foreslår jeg at besvare det andet spørgsmål med, at artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der ikke pålægger den kompetente myndighed pligt til i hvert enkelt tilfælde at give en tilstrækkelig begrundelse for, at identifikationsundersøgelsen var strengt nødvendig.

C. Om det tredje præjudicielle spørgsmål

1. Formaliteten

89. Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der tillader retsforfølgning og domfældelse af en person for den selvstændige lovovertrædelse at have nægtet at underkaste sig en identifikationsundersøgelse, selv om den pågældende ikke blev retsforfulgt eller dømt for den lovovertrædelse, der dannede grundlag for identifikationsundersøgelsen.

90. Ifølge den franske regering skal dette spørgsmål afvises, for så vidt som direktiv 2016/680 ikke indeholder regler om den lovovertrædelse at nægte at underkaste sig indsamling af personoplysninger. Det følger heraf, at en sådan pådømmelse ikke falder ind under dette direktivs anvendelsesområde og dermed heller ikke EU-retten.

91. Endvidere har denne regering og Kommissionen gjort gældende, at den forelæggende ret ikke har angivet grundene til, at bestemmelserne i direktiv 2016/680 kunne påvirke den selvstændige pådømmelse.

92. Hertil vil jeg gerne påpege, at i henhold til artikel 94, litra c), i Domstolens procesreglement skal anmodningen om præjudiciel afgørelse indeholde en redegørelse for grundene til, at den forelæggende ret er i tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af visse EU-retlige bestemmelser, samt den sammenhæng, som den forelæggende ret finder mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i hovedsagen. Denne redegørelse skal give Domstolen mulighed for at vurdere, ud over hvorvidt anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling, om Domstolen har kompetence til at besvare det forelagte præjudicielle spørgsmål [52].

[51] – Jf. i denne retning dom af 8.5.2019, PI (C-230/18, EU:C:2019:383, præmis 78 og 91 og den deri nævnte retspraksis), og af 16.2.2023, HYA m.fl. (Begrundelse for godkendelse af telefonaflytning) (C-349/21, EU:C:2023:102, præmis 59-61).

[52] – Dom af 6.3.2014, Siragusa (C-206/13, EU:C:2014:126, præmis 19). Jf. også dommen i sagen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, præmis 55.

93. Selv om jeg er enig i konstateringen af, at den forelæggende ret ikke har forklaret, hvordan de i direktiv 2016/680 nævnte bestemmelser kan have haft indflydelse på den selvstændige pådømmelse, er det min opfattelse, at en sådan forbindelse kan udledes af de sagsakter, som Domstolen råder over, og af retspraksis, således som jeg vil forklare nedenfor.

94. I øvrigt gør jeg opmærksom på, at det er fast retspraksis, at når det ikke klart fremgår, at fortolkningen af en EU-retsakt ikke har nogen forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand – således som det er tilfældet med direktiv 2016/680 i den foreliggende sag – falder en indsigelse vedrørende denne retsakts uanvendelighed på hovedsagen ind under behandlingen af realiteten i spørgsmålet [53].

2. Realiteten

a) Anvendelsen af direktiv 2016/680 på den selvstændige pådømmelse

95. Først og fremmest præciserer jeg, at den selvstændige pådømmelse ikke følger af gennemførelsen af artikel 10 i direktiv 2016/680 i fransk ret. Som den franske regering med rette har oplyst, indeholder dette direktiv nemlig ingen bestemmelse herom.

96. Dette betyder imidlertid ikke nødvendigvis, at den selvstændige pådømmelse falder uden for EU-rettens anvendelsesområde [54]. For at en national bestemmelse falder ind under denne rets anvendelsesområde, er det nemlig ikke nødvendigt, at den nationale lovgiver har ønsket at gennemføre den, idet det er den konkrete anvendelse af den nationale foranstaltning, der kendetegner dette formål [55].

97. Dernæst er anvendelsesområdet for direktiv 2016/680 defineret ved artikel 2, stk. 1, heri, hvorefter dette direktiv »finder anvendelse på kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på [dettes] artikel 1, stk. 1«, nemlig navnlig »at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger«.

98. Dette betyder følgelig, at HW blev dømt for at modsætte sig en retsakt, der falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 2016/680. Det kan således lægges til grund, at der var tale om et »forsøg« på behandling af personoplysninger fra kriminalbetjentenes side, og at dette forsøg mislykkedes, fordi HW nægtede at medvirke, idet dette forsøg er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde [56].

[53] – Jf. Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis.

[54] – Jf. med hensyn til gennemførelsen som sådan af direktiver og gennemførelsen af EU-retten dom af 26.2.2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, præmis 28).

[55] – Jf. M. Safjan, D. Düsterhaus og A. Guérin, »La Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et les ordres juridiques nationaux, de la mise en œuvre à la mise en balance«, *Revue trimestrielle de droit européen*, 2016, s. 221.

[56] – Jf. i denne retning Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 77. Domstolen fastslog, at et forsøg fra politimyndighedernes side på at få adgang til oplysninger indeholdt i en mobiltelefon med henblik på en strafferetlig efterforskning er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2016/680. Jf. også Menneskerettighedsdomstolens dom af 22.6.2017, Aycaguer mod Frankrig (CE:ECHR:2017:0622JUD000880612), hvori denne domstol i § 35 lagde til grund, at »the applicant has not so far been included in the [politiets registre] because he refused to undergo DNA profiling as required by law. He was nonetheless convicted on that basis. It is not contested that that conviction amounted to an interference with the applicant's right to respect for private life within the meaning of Article 8 § 1 of the [europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4.11.1950« (herefter »Menneskerettighedsdomstolen)]«. Selv om jeg er klar over, at EU-rettens anvendelsesområde (eller chartrets) adskiller sig fra EMRK's, fremgår det af denne dom, at dataindsamlingen er tæt forbundet med domfældelsen for at nægte at underkaste sig den.

99. Endelig præciserer jeg, at den selvstændige pådømmelse kun kan tillades, hvis den af de kompetente myndigheder påtænkte indsamling, som den registrerede modsætter sig, er i overensstemmelse med kravene i artikel 10 i direktiv 2016/680, herunder kravet om, at indsamlingen er »strengt nødvendig«. De krav, som dette direktiv stiller til behandlingen af oplysninger, der falder ind under dets anvendelsesområde, er således en betingelse for, at den selvstændige pådømmelse af lovlig [57].

b) Er direktiv 2016/680 til hinder for den selvstændige pådømmelse?

100. Den omstændighed, som jeg netop har nævnt, er efter min opfattelse ligeledes det eneste kriterium, der fremgår af direktiv 2016/680, som har indvirkning på den selvstændige pådømmelse, nemlig at den nationale ret, inden den erklærer den tiltalte skyldig i at have nægtet at underkaste sig identifikationsundersøgelsen, skal sikre sig, at denne undersøgelse, hvis den havde fundet sted, ville være i overensstemmelse med dette direktivs artikel 10, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, litra a)-c) [58], og artikel 8, stk. 1 og 2, heri.

101. Jeg er derimod af den opfattelse, at henset til ordlyden af disse bestemmelser i direktiv 2016/680 og dettes formål [59], er der intet, der hindrer den nationale lovgiver i at fastsætte bestemmelser om domfældelse af en person for at have nægtet at underkaste sig en identifikationsundersøgelse, selv om den pågældende ikke blev retsforfulgt eller dømt for den lovovertrædelse, der dannede grundlag for denne undersøgelse. Som det er blevet oplyst af samtlige deltagere i retsmødet, skal kravet om streng nødvendighed nemlig vurderes på det tidspunkt, hvor myndighederne har påtænkt at foretage undersøgelsen. Når dette er sagt, skal der alligevel tilføjes to præciseringer.

102. Dels er den kompetente myndighed fortsat forpligtet til at vurdere, om enhver senere behandling af oplysningerne er »strengt nødvendig«. Det forhold, at den registrerede ikke er blevet retsforfulgt, er især et relevant kriterium med henblik på at fastslå, om opbevaringen af vedkommendes oplysninger er strengt nødvendig [60].

103. Dels skal den selvstændige pådømmelse efter min opfattelse undersøges i lyset af chartrets artikel 7 og 8 samt artikel 49, stk. 3.

c) Chartrets artikel 7 og 8 samt artikel 49, stk. 3

104. Ifølge den franske regerings forklaringer er meningen med at gøre nægtelse af at underkaste sig identifikationsundersøgelser til en strafbar handling specifikt at straffe adfærd, der hindrer den korrekte gennemførelse af den strafferetlige efterforskning.

[57] – Jf. analogt dom af 16.5.2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, præmis 41, 63 og 74).

[58] – Jf. med hensyn til artikel 4, stk. 1, litra b), i direktiv 2016/680 Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 73.

[59] – Nemlig at sikre et højt beskyttelsesniveau for fysiske personers personoplysninger og at bidrage til skabelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed inden for Unionen (jf. i denne retning navnlig 2., 4., 7. og 15. betragtning til direktiv 2016/680.

[60] – Jf. i denne retning dom af 30.1.2024, Direktor na Glavna direktsia »Natsionalna politsia« pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis fra Menneskerettighedsdomstolen). Jf. ligeledes begrebet »behandling« i artikel 3, nr. 2), i direktiv 2016/680, som bl.a. omfatter såvel indsamling som opbevaring af oplysninger.

105. Selv om det drejer sig om et formål af almen interesse, der er anerkendt ved EU-retten, forholder det sig ikke desto mindre således, at den selvstændige pådømmelse ligeledes udgør et indgreb i de rettigheder, der er sikret ved chartrets artikel 7 og 8[61]. I overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 1, skal en sådan pådømmelse derfor ske under iagttagelse af proportionalitetsprincippet.

106. Endvidere skal der, for så vidt som den selvstændige pådømmelse er en strafferetlig domfældelse, tages hensyn til chartrets artikel 49, stk. 3, som bestemmer, at straffens omfang skal stå i rimeligt forhold til overtrædelsen.

107. Proportionalitetsprincippet skal nemlig iagttages af medlemsstaterne, når de gennemfører EU-retten, herunder når der ikke er sket en harmonisering af EU-lovgivningen på området for de anvendelige sanktioner, og i særdeleshed, når de vedtager sanktioner af strafferetlig karakter[62].

108. Proportionalitetsprincippet kræver, dels at den pålagte sanktion svarer til overtrædelsens grovhed, dels at der tages hensyn til de konkrete omstændigheder i sagen ved fastsættelsen af sanktionen og bødens størrelse[63].

109. Blandt disse omstændigheder skal der efter min opfattelse især tages hensyn til den registreredes adfærd og profil, tidligere kriminel adfærd, grovheden af den strafbare handling, som begrundede indsamlingen af vedkommendes oplysninger, og den sammenhæng, hvori den selvstændige pådømmelse indgår.

110. For så vidt angår sidstnævnte aspekt, og således som den franske regering har bekræftet i retsmødet, pådømmes den strafbare handling, der består i at nægte at underkaste sig identifikationsundersøgelsen, såfremt dette lægges til grund, samtidig med »hovedforholdet«. I hovedsagen synes frifindelsen for deltagelse i en uanmeldt demonstration og domfældelsen for at nægte at underkaste sig identifikationsundersøgelsen nemlig at være blevet afsagt samtidig af tribunal correctionnel de Paris (retten i første instans i straffesager i Paris) ved dom af 8. september 2021.

111. Under disse omstændigheder må det påpeges, at selv om domfældelsen for at nægte at underkaste sig identifikationsundersøgelsen kan bidrage til den korrekte gennemførelse af fremtidige sager, bl.a. i tilfælde af tilbagefald, bidrager den dog ikke til den korrekte gennemførelse af den verserende sag.

112. Endelig skal den omstændighed, at den registrerede ikke er blevet dømt for hovedforholdet, også inddrages i ligningen med henblik på at fastslå, hvor streng sanktionen for at nægte at underkaste sig identifikationsundersøgelsen er. Jeg anfører i denne forbindelse, at når en afgørelse om frifindelse er blevet endelig, bliver de dertil knyttede aftryk og oplysninger ifølge den franske regerings forklaringer slettet.

113. Jeg foreslår følgelig, at det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 10 i direktiv 2016/680, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, der tillader

[61] – Jf. i denne retning Bezirkshauptmannschaft Landeck-dommen, præmis 77 og 95, og Menneskerettighedsdomstolens dom af 22.6.2017, Aycaguer mod Frankrig, CE:ECHR:2017:0622JUD000880612, § 35.

[62] – Dom af 8.3.2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Direkte virkning) (C-205/20, EU:C:2022:168, præmis 31). Jf. ligeledes dom af 4.5.2023, Agenția Națională de Integritate (C-40/21, EU:C:2023:367, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

[63] – Dom af 4.10.2018, Link Logistik N&N (C-384/17, EU:C:2018:810, præmis 40-42 og 45).

retsforfølgning og domfældelse af en person for den selvstændige lovovertrædelse at have nægtet at underkaste sig en identifikationsundersøgelse, selv om den pågældende ikke blev retsforfulgt eller dømt for den lovovertrædelse, der dannede grundlag for identifikationsundersøgelsen, forudsat at denne undersøgelse, hvis den havde fundet sted, ville opfylde de krav, der følger af disse artikler.

V. Forslag til afgørelse

114. På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger foreslår jeg, at Domstolen besvarer de af cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) forelagte præjudicielle spørgsmål som følger:

»Artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra a)-c), og artikel 8, stk. 1 og 2,

skal fortolkes således, at

– denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, som tillader indsamling af biometriske data om enhver person, om hvem der foreligger en eller flere rimelige grunde til at tro, at vedkommende har begået eller forsøgt at begå en lovovertrædelse, forudsat at denne lovgivning pålægger den kompetente myndighed pligt til fra sag til sag at vurdere, om den enkelte indsamling er strengt nødvendig

– denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, der ikke pålægger den kompetente myndighed pligt til i hvert enkelt tilfælde at give en tilstrækkelig begrundelse for, at identifikationsundersøgelsen var strengt nødvendig

– denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, der tillader retsforfølgning og domfældelse af en person for den selvstændige lovovertrædelse at have nægtet at underkaste sig en identifikationsundersøgelse, selv om den pågældende ikke blev retsforfulgt eller dømt for den lovovertrædelse, der dannede grundlag for identifikationsundersøgelsen, forudsat at denne undersøgelse, hvis den havde fundet sted, ville opfylde de krav, der følger af disse artikler i direktiv 2016/680.«